

Muuan turmiollinen perintötapa.

Kun kristillinen yhteishenki wallitsee ihmisten keskuudessa, niin silloin on kaikki waiwaishoito ja almun anto ollut tarpeetonta, koska omaisuutta on pidetty yhteisenä perheitten keskuudessa, wieläpä ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissakin. Ja milloin perheen jäsenten keskuudessa wallitsi oikea kristillinen mieliala, silloin kääntyiwät vanhempain sydämet lastensa puoleen ja lasten sydämmet heidän vanhempainsa puoleen. Tällä tawalla on omaisten rakkaus wai-kuttanut talouteenkin, jos kohta Raamattu myös-kin kertoo, että Kristus on tullut eroittamaan ihmisiä toisistaan ja tekemään heitä riitaisiksi keskenään. Mutta tämä jälkimäinen tapahtuu ainoastaan siellä, missä ylpeys ja itsekkäisyys owat wallalla. Ja waikka yksimielisyys woisi warallisuudentkin kannalta olla hyödyllinen, pyrkii ihminen kuitenkin itsekkäässä mielialassaan erilleen vanhemmistaan, weljistään, lapsistaan ja lähimmäisistään, joten ylpeys todella käy lankeemuksen edellä.

Meilläkin on, etenkin muutamilla seuduilla maatamme, juurtunut kansan perintötapoihin laitos, joka on hedelmänä eripuraisuudesta ja jonka seuraukset uhkaawat monella tapaa kansamme onnellisuutta. Kauwaksi ei meidän tarwitsekaan mennä saadaksemme tästä todistuksia, sillä jos pistäymme melkein waikka missä talonpoikaisessa perheessä taikka mäkituwassa, niin saamme aina tawata syrjäytettyjä wanhuksia, joista pienet lapset tekewät pilkkaa, joita heidän omat työkykyiset lapset toiwowat kuolemaan ja jotka saawat wanhoilla päiwillänsä tyytyä joko määrättyyn eläkkeeseen taikka lastensa eli waiwais-hoidon armopalaan. Ja eläkkeelle, tuollaisille ”murheettomille wanhoille päiwillä”, näkee monen keski ikäisenkin awioparin antautuwan, jokaen jo eläissään perinnön lapsillensa ja wieroit-taen ne luotansa sekä tehden heidät epätasaisen perintöjaon tähden riitaisiksi keskenänsä.

On olemassa lukemattomia esimerkkejä siitä, mitenikä hywin toimeentulewan talon lapset Pohjanmaalla pakenewat kodeistaan Amerikkaan, kun eiwät he saa niin aikaisin vanhemmiltaan taloa kuin haluuawat. Ja toiselta puolen joutuu juuri tällaisten talon-kirjoitusten kautta lukuisa

Muuan turmiollinen perintötapa.

Kun kristillinen yhteishenki wallitsee ihmisten keskuudessa, niin silloin on kaikki waiwaishoito ja almun anto ollut tarpeetonta, koska omaisuutta on pidetty yhteisenä perheitten keskuudessa, wieläpä ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissakin. Ja milloin perheen jäsenten keskuudessa wallitsi oikea kristillinen mieliala, silloin kääntyiwät vanhempain sydämet lastensa puoleen ja lasten sydämmet heidän vanhempainsa puoleen. Tällä tawalla on omaisten rakkaus wai-kuttanut talouteenkin, jos kohta Raamattu myös-kin kertoo, että Kristus on tullut eroittamaan ihmisiä toisistaan ja tekemään heitä riitaisiksi keskenään. Mutta tämä jälkimäinen tapahtuu ainoastaan siellä, missä ylpeys ja itsekkäisyys owat wallalla. Ja waikka yksimielisyys woisi warallisuudentkin kannalta olla hyödyllinen, pyrkii ihminen kuitenkin itsekkäässä mielialassaan erilleen vanhemmistaan, weljistään, lapsistaan ja lähimmäisistään, joten ylpeys todella käy lankeemuksen edellä.

joukko talokkaiden lapsia puille paljaille, kun tawallisesti talo annetaan werrattain huokeilla ehdoilla jollekin lellilapselleen eläkettä vastaan ja toiset lapset wieroitetaan usein ilman mitään perintöosuutta. Perisynti on kansamme keskuuteen syöpynyt niin sywälle, kun kaikki ihmisyyys woidaan siihen määrään omaisten keskuudessa syrjäyttää, että on tapauksia sellaisiakin, että kuwernöörin kautta welwoitetaan sukulaisia toisistaan huolta pitämään, kun he owat jääneet turwatto-

mina waiwaishoidon huostaan. Niinpä nähdään, että ala-ikäisiä lapsia voi pitää heidän setänsä tai enonsa luonaan huutolaisina, kun näitten vanhemmat owat köyhyydessä kuolleet, jääden ilman perintöä ja joutuen siten aikaisin maailman käsiin. Tuollainen sukulaistensa ”auttaminen” ei ole kansan keskuudessa mikään häpeäasia, vaikka waiwaishoidon puolelta samalla otetaankin täysi maksu hoidostansa.

Se asema, johon talon vanhukset samoin kuin muutkin syrjäytetyt omaiset syöstään, ei ole suinkaan kadehdittawa. Usein jäävät nuorimmat lapset vielä vanhempiensa huostaan näitten eläkkeelle joutuessa, ja nyt alkaa tuo vanhusten erikoiselämä, jossa kuolema on heille terwetullein wieras. Warattomammissa kansanluokissa, joissa puuttuu tilaisuutta eläkkeen edustamiseen, saawat vanhukset niinkään jäädä unhotuksiin, kun lapset iälle joutuwat. Mutta heidän elämäänsä ei toki katkerointa edes lasten perintöriidat tai kuolemantoiwotukset, jos kohta waiwaishoito jääkin heidän eläkelaitokseksensa.

Woipi tosin wäittää, että se on eduksi maataloudelle, kun nuoremmat woimat pääsewät maatiloja hoitamaan. Mutta tämä on tawallisesti suuri erehdys, sillä mikään ei ole niin suuressa määrässä maatiloja rasittanut kuin juuri tiheät isännän muutokset ja perintölunastukset. Maatiloja on silloin täytynyt hoitaa ryöstöwiljelysten awulla, samalla kuin niitten hintoja on luonnottomasti korotettu, niin että käyttöwaroja on puuttunut samoin kuin työwäkeäkin. Kuinka lukemattomia maatiloja onkaan täten joutunut häwiöön, sen sijaan että ne olisiwat patriarkalisempaan tapaan hoidettuina woineet olla jokaiselle perheen jäsenelle oikeita rikkauden lähteitä. Kokemus nimittäin osoittaa, että pienemmilläkin maatiloilla voi suurilukuinen perhe tulla sitä paremmin toimeen, mitä kauemmin he pysywät koossa, sillä

silloin on käytettävänä riittäwästi työwoimia ja maatila saadaan siksi kannattavaksi, että se woidaan lopulta jakaakin, ja siitä jaksetaan silloin samalla maksaa perintölunastuksiakin. Nyt sen sijaan on meillä olemassa werrattain suuria ja kallishintaisia taloja, joita ei ole jaksettu kyllin wiljellä, mutta sitä enemmän häwittää. Kansan keskuudessa onkin wallalla sywä ennakkoluulo pieniä maatiloja vastaan, jotka muka eiwät enää kannata, niin kuin ei perunapeltokin wielä olisi edullinen wiljelijälleen.

Maataloutemme kaikki muut rasitukset yhteensä owat pieniä siihen werraten mitä eläkelaitos on niille. Ja kun maatiloja saadaan säännöllisesti lunastaa kerran joka 20-30 wuosi, wieläpä useamminkin rintaperillisiltä eläkelaitoksen niitä werottaissa 400-1,000 markalla wuosittain, niin täytyy ennemmin ihmetellä, mitenkä huonosti wiljellyt maatilamme todella woiwat niin paljon tuottaa että ne wielä wiljelijänsä elättäwät ja että niistä wielä kuotuslainojakin maksetaan. Maanwiljelijät itse owat siis etupäässä syypäitä siihen, että maatalous on joutunut ahdinkotilaan. Ja samoin on köyhälistönkin keskuudessa suuressa määrässä kurjuuteen syynä se, että niin wä hän omaisistaan wälitetään.

Millä tawalla tätäkin puutetta nousewan polwen keskuudesta saataisiin poistetuksi ei enää ole waikea esittää, sillä siihen tarwitaan wain enemmän perhesopua, sukulaisrakkautta ja welwollisuuden tuntoa. Samalla poistaisimme myöskin keskuudestamme suurimman häpeäpilkun, joka wieroittaa niin monta kansalaista kodilleen, isänmaalleen ja kansalleen. Nuorisoseuraliikettäkin koskee tämä asia kowin läheisesti, jonka wuoksi se onkin otettava päiwän ohjelmaan. Wanhat tawat ja ennakkoluulot on paljastettawat tässäkin kohden, koska ne jäytäwät kansamme menestyksen sydänjuuria.

Tekstin puhtaaksikirjoitus ja taitto:

Siirtolaisuusinstituutti

<http://www.migrationinstitute.fi>

Alkuperäistekstit haettavissa

Historiallisesta sanomalehtikirjastosta osoitteessa:

<http://digi.lib.helsinki.fi/sanomalehti>

Yksittäisen lehden numero löytyy helpoimmin
sivuston **selailu**-toiminnon kautta.

Kansalliskirjaston DIGITOIDUT AINEISTOT				Suomeksi På svenska In English	
Etusivu	Sanomalehdet	Pienpainatteet	Aikakauslehdet	Muut tietokannat ja verkkoaineistot	
<h1>HISTORIALLINEN SANOMALEHTIKIRJASTO</h1>				<input type="text" value="Pikahaku"/> <input type="button" value="Hae"/>	
Pääsivu	Selailu	Haku	Tarkennettu haku	Artikkelihakemisto	Palaute
Tervetuloa tutustumaan Suomen historiaan ja menneeseen aikaan vanhojen sanomalehtien kautta!				för Helsingfors och L	